

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Evangelistarivm M. Maruli Spalaten. opus vere
euangelicum, sub fidei, spei & charitatis titulis in septem
libros partitum**

Marulić, Marko

Coloniæ, 1532

VD16 M 1298

de charitate erga proximum. cap. 2.

urn:nbn:de:hbz:466:1-35578

ritate qua etiam improbos diligere dicitur vt creator, sed qua electos duntaxat amplectitur vt saluator. Hæc de charitate quam deo debemus, dicta sint satis, si quæquam de illa satis dici queat, sine qua nihil est salutare nihil sanctum, nunc in proximo amoris officia pensemus.

De charitate erga proximum. Caput II.

Mat. 22.

Secundum charitatis mandatum superiori simile esse dixit dominus: Dilige proximum tuum sicut teipsum. Homo ad imaginem & similitudinem dei factus est, non ad æqualitatem. Ideo simili charitate & non pari est prosequendus. Fieri enim non potest vt creatori æparetur creatura, & finitum idem sit cum infinito. Deum ergo dilige plus quam teipsum hominem sicut teipsum. Tunc autem teipsum diligis, cum illa agis que tibi ratio suggerit, non que voluptas blanditur: hoc est, cum viam illam arctam que ducit ad salutem ingrederis, non illam latam, que ad precipitium tendit perditionis. Quod si sic alijs quoque agere, sicque incedere optas, & quantum in te est compellis, verè dilectionis præceptum obseruasti, æque ac teipsum proximos tuos amando. Qui vero luxuriæ deditus, perniciosas mortiferasque sequitur voluptates, atque ad eas vsurpandas cæteros hortatur, certum est ab illo neque se quidem ipsum diligere, neque proximum suum. Hic nempe seipsum non modo non diligit sed etiam odit maxime cum nemo ei capitalior hostis sit quam ipse sibi, quamdiu vitis malæque animi libidini seruit. Quid enim magis noxium esse potest homini quam peccatum, per quod & summum bonum amittitur & ad summum malum peruenitur? Vera est igitur illa charitas, qua tum nos ipsos tum proximos nostros ita amamus, vt & peccata caueantur, & colatur virtus, ac simul iuuetur proximus, & honoretur deus. Oportet itaque finem esse bonum quo dirigatur charitas, qui si malus fuerit, quicquid vel sibi vel amico blanditus egeris, non charitas est, sed sub chari

etatis persona latens exitiale odium. A quo quidem discipulos suos cauere volens dominus ait: Mandatum novum do vobis ut diligatis invicem sicut dilexi vos. Igitur sicut Christus dominus nos diligit, ita & nos diligamus nos ipsos, proximosque nostros, non ad pompam, non ad honores, non ad delicias neque ad opes cumulandas, sed ad earum rerum exercitationem atque cultum, quibus æternum cælestique bonum comparatur. In hoc inquit, cognoscent omnes quia discipuli mei estis, si dilectionem habueritis ad invicem. Non ergo loqui linguis, neque prophetare, neque nosse mysteria, neque habere fidem, neque bona pauperibus erogare, neque postremo corpus tradere ut ardeat, discipulum Christi probant, sed sola ista talis, qualem debere esse diximus dilectio. Quam ut avidius capiamus, iterum idem dominus superiorem sententiam reperit, dicens: Hoc est præceptum meum, ut diligatis invicem sicut dilexi vos. Et sequitur: Maiorē hac dilectionem nemo habet, quā ut animam suam quis ponat pro amicis suis. Deinde paulo post: Hæc mando (inquit) vobis ut diligatis invicem, per hoc quod præcipiendo replicat sapius de dilectione, maiore studio & diligentiore cura sequendā esse demonstrat. Quicquid enim magis persuadere cupimus hoc crebrius auditorū auribus inculcamus. Maximam autem charitatem illam dixit, quæ ne vitæ quidem nostræ parcere nos hortatur dum consultum volumus proximorum salutem. Et certe præferendum est cuiusque hominis animæ perenne bonum, caduco ac transitorio vitæ nostræ bono. Exempli gratia: Sæviante in Christianos persecutione aliquis tormento necisque metu videtur Christum negaturus, tunc tu debes animum eius in spem vitæ melioris erigere, nec pati, ut te tacente & mortis vitante periculum ille separaretur a Christo, iungaturque diabolo, & in æternum pereat. Mori tibi multo magis expedit, ne frater tuus in tartarum corruat, quam vivere, & ei in tanto animæ periculo fluctuanti non succurisse. Quod nisi ita affectus erga proximum tuum fueris, præceptum (ut

Iohan. 13.

Iohan. 13.

ego reor) non implesti charitatis. Quomodo enim al-
 terum diligis sicut te ipsum, si tibi parcis & illum peri-
 re permittis, cum præsertim patiendo pro domino &
 te & illum saluare possis, & vna cum illo ad martyrii
 coronam peruenires? Dominus pro seruis passus est, &
 tu pro fratre tuo pati recusas? Apostolique sententiæ re-
 sistis, dicentis: Christus pro nobis passus est, vobis re-
 linquens exemplum, vt sequamur vestigia eius, sed me-
 mento quia sicut dictum est, nullam esse maiorem cha-
 ritatem erga proximum quam pro illo animam, id est
 vitam istam ponere, ita maioris charitatis maius esse
 meritum & apud dilectionis remuneratorem deum
 excellentius præmium. Vnde saluator noster notum es-
 se volens, quare mulieri peccatrici multa dimisisset pec-
 cata, causam intulit & ait, Quia dilexit multum, simul
 que subiunxit, Cui autem minus dimittitur minus dili-
 git. Cæterum in omni vitæ necessitate ordo tenendus
 est indigentibus subueniendi. In rerum pari inopia, p-
 pinquioribus prius opem feras, quam minus propin-
 quis, & domesticis quam extraneis, & fidelibus quam
 infidelibus, & bonis denique quam malis. Iesus enim
 dominus noster ante se a pastoribus qui in Iudæa erant
 quam ab alienigenis adorari voluit, & ante in Naza-
 reth, vbi nutritus & educatus fuerat, Isaia propheta
 recitando se manifestum fecit quam Hierosolymis, &
 ante Iudæos ea quæ fidei sunt docere studuit, quam a-
 lienigenas nationes. Quam quidem rem postea aposto-
 li quoque ipsi confessi sunt, ad illos dicentes: Vobis o-
 portuit primum prædicari regnum dei, sed quia indi-
 gnos eo vos fecistis, ecce conuertimur ad gentes. Itaque
 in distribuendis ex charitate rebus, in eos qui pariter
 indigent, ratio aliqua ducenda erit cognationis, condi-
 tionis, religionis, ac bonitatis, & hoc quoties opus e-
 rit vel docere ignaros vel corripere delinquentes, vel
 exhortari pigros, vel consolari afflictos, vel tolerare
 iniuriosos, vel etiam pro persecutoribus orare. Item
 cum oportebit pascere esurientes potare sitientes inui-
 sere infirmos, suscipere peregrinos, tegere nudos, re-

1. Pet. 2. 1.

Eleemosy-
 næ distri-
 buendæ ra-
 tio.

Actu. 13.

diligere captiuos, & funerare defunctos. Atque hæc fe-
re sunt charitatis pietatisque officia lucis æternæ mer-
cede compensanda, nisi forte aliquo inanis iactatiæ fu-
mo infecta fuerint atque obscurata; de quibus singulis
erit suo loco differendum. Interim autem etiam inimi-
cos amare a domino discamus.

De charitate erga inimicos
Caput III.

Diligite (inquit) inimicos vestros, benefacite ijs
qui oderunt vos, & orate pro persequentibus Mat. 5
& calumniantibus vos. Quoniam tribus quidē
modis ab aduersarijs nostris offendimur, his iisdem vt
illis propitiemus iubemur, hoc est, corde, opere, & ore.
Illi in corde odium seruant, tu retine dilectionem: illi
opere lædunt, tu beneficijs contende: illi ore detrahunt
conuittantur, maledicunt, tu pro eis vt sese corrigant,
& correcti saluentur deprecare, sequitur enim: Vt sitis
filij patris vestri qui in cælis est, qui solem suum oriri
facit super bonos & malos, & pluit super iustos & iniu-
stos. Vide quãta est huiusce dilectionis merces, bonum
pro malo reddendo filij dei efficitur, deoque similes
reddimur. Ille solis pluuiæque beneficium, hoc est, tem-
poralium bonorum vsum, tam malis quam bonis com-
munem esse voluit: vt tu & charitatem tuam sicut cum
amicis, ita & cum inimicis communices, omnibus pro-
desse, nulli nocere cupiens. Quid aut inter amicorū in-
imicorumque dilectionem intersit, declarat, dicens: Si
enim diligitis eos qui vos diligunt, quam mercedem
habebitis? nonne & publicani hoc faciunt? Et si saluta-
ueritis fratres vestros tantum, quid amplius facitis?
nonne & ethnici hoc faciunt? Amare quippe amantem
naturæ lex est: amare vero inimicum, filiorum dei pro-
prium est & sectatorum **C H R I S T I**. Quamob-
rem concludens ait: Estote ergo vos perfecti, sicut
& pater vester celestis perfectus est. Sicut ille perfectus
est secundum immensitatem diuinæ naturæ, ita & vos
estote perfecti iuxta mensuram atq; paruitatem natu-
ræ vestræ hūanæ, sed nemo in se confidat, vnusq; im